

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 35

29. srpna 2021

Cena: 10 Kč

Do výšky volím pád

zamyšlení ve svátek Marie, matky Páně

Narodil jsem se v Ostrově nad Ohří, městě, jehož zámecký park kdysi platil za osmý div světa. Díky Bohu, že se daří spojovat úlomky oné zdánlivě zapomenuté krásy do náznaků původního tvaru! Duchovně inspirativní barokní minulost vstává z popela a pomáhá Ostrovu vymánit se z dusivého sevření nevábných baráků z dob reálného socialismu.

K zámecké zahradě, kde obdivuji voňavé květy růží a zlatým rybkám do vody házím drobty chleba, ladně přiléhá obnovený Posvátný okrsek se čtyřmi kaplemi a bývalým piaristickým klášterem Marie Věrné (Maria Treu). Co přimělo naše předky lopotit se s těmito stavbami? Jsem naivní, když si myslím, že je budovali, protože věřili?

Biblista Felix Porsch v komentáři k Janovu evangeliu uvádí, že sv. Jan nikdy nepoužívá podstatného jména „víra“, nýbrž jen slovesa „věřit“. Víra totiž není nějaká věc, jež by se dala uchopit. Protože víra, „věření“, je živé dění, cesta, pohyb vpřed, nahoru a dolů, podle verše Vladimíra Holana „do výšky volím pád“. Z víry v Bohočlověka Krista se rodí, zakořeňuje se a roste neuchopitelný vztah mezi Bohem a člověkem, mezi Milujícím a Milovaným, spojení lásky Boží a lidské, neboť obě lásky vyzařují z Ježíše. V jeho srdci se totiž obě lásky sjednotily v jednu jedinou.

Architektonika ostrovského Posvátného okrsku naznačuje, že víra – tak jako život – se vyvíjí, směřuje k hlubší a vyšší skutečnosti. K poutní kapli Panny Marie se vystupuje po dlouhém příkrém schodišti, symbolizujícím náš duchovní výstup k plně rozvinutému lidství – k lidství Mariinu.

Nazaretská dívka nebyla svatá sama od sebe. Svatost jí doslova a do písmene „spadla do klína“ z nebe, když větou „Staň se mi podle tvého slova“ souhlasila, aby do jejího života vstoupil Syn Boží, z ní se vtělil a narodil se. Posvětila jí přítomnost Krista ve středu její bytosti. Nosila v sobě pramen živé vody, zdroj světla.

Mariinu vyvolení je neopakovatelné, ona poskytla tělo Božím Slovu, aby se Slovo mohlo stát tělem. Ale každý, kdo se jako Marie vírou otevře Kristu, řekne mu své ANO a dovolí mu „rodit se“ na svět a působit v něm, takový „mariánský“ člověk roste k dokonalému lidství, zrcadlicímu prvotní Boží záměr.

Schody vedou i ke klášternímu kostelu. Zatímco v poutní kapli zbožní věřící shlédli obraz svého budoucího, božským světlem projasněného člověčenství, po chrámových stupních stoupali proto, aby uctivali a přijímali samotného Krista – živou Cestu do Božího království, v němž naše lidství bude dokonale

Pokračování na str. 3

Příměstským táborem to nekončí

Prázdniny jsme letos v nízkoprahovém klubu Husita odstartovali v plné parádě.

Ve spolupráci s Českou radou pro mládež a za finančního přispění MŠMT jsme uspořádali první ze dvou příměstských táborů. Patnáct dětí převážně ze ZŠ Cimburkova se v pondělí vydalo na dobrodružnou cestu plnou nových míst, zážitků a přátelství. V pondělí jsme na vlastní nohy zažili kus historického centra Prahy a v muzeu iluzí se přesvědčili, že ne všechno je takové, jaké se zdá. Na každou nečekanou situaci jsme se hravě připravili s lektory Školy improvizace. Terapie mezi stromy nás zavedla do klidných vod vlastní fantazie a v závěru týdne jsme si stihli ještě přátelsky zasoutěžit: a nesoutěžily jen děti, ale pěkně spravedlivě se zapojili i všichni lektori. Každý soutěžící si pak domů nesl zaslouženou odměnu, diplom i hezkou vzpomínku v podobě společné fotky.

Týden utekl jako voda a v závěrečném povídání nejeden z účastníků projevil smutek, že tábor je u konce. Všichni našťástí vědí, že se k nám mohou vracet o prázdninách i během školního roku, ať už pro radu, pomoc nebo odpočinek. Táborem to nekončí.

Tým NPK Husita

Dětský tábor na faře měl letos spoustu nováčků

Po pauze zapříčiněné koronavirem se konal už sedmý ročník příměstského tábora v Mariánských Lázních. Děti tentokrát hrály celotáborovou hru podle fantasy knihy Elyonova země. Nechyběla však ani dopolední biblická dějeprava nebo doplnění znalostí z přírodovědy.

Hlavní postavou Elyonovy země od Patricka Carmana je dívka Alexa, která v prvním díle této fantasy série odhalí spiknutí chystané proti jejímu domovskému městu. Alexin příběh se pak rozvíjí dále a najdeme v něm řadu křesťanských prvků, takže se jedná o skvělý tip na dětské čtení, pokud tuto knihu ještě neznáte.

S tímto příběhem se letos seznámily i děti, které se zúčastnily už sedmého ročníku příměstského tábora na husitské faře v Mariánských Lázních pod vedením faráčky Zuzany Kalenské. Letos přivítal spoustu nových táborníků z nejmladší věkové skupiny. Někteří z nich se teprve chystají do první třídy. Řada účastníků z minulých let už naopak dorostla věku, kdy mohli sami pomáhat při vymýšlení her a vedení mladších dětí.

Podobně jako v minulých letech táborníci sledovali ústřední příběh prostřednictvím celotáborové hry. Ani letos ale samozřejmě nechyběla dopolední dějeprava, při které se táborníci seznamovali s příběhy z Bible – ti nejmenší při vyprávění a hrách, ti větší při společných diskuzích.

Přšlo, ale měli jsme štěstí

V poslední době celé Česko zažívá spíše horká léta, letošní začátek srpna byl ale chladný a deštivý. Děšť se nám nicméně našťástí vyhnul v nejdůležitější chvíli, totiž při nočním stanování a pasování na rytíře a šlechtičny Elyonovy země

v blízkých Vlkovicích. Nejen díky tomu, ale také díky pohostinnosti našich tradičních hostitelů, rodiny Medalových, jsme si tak toto dobrodružství hezky užili.

Počasi dětem nezkazilo ani výlet do plzeňské zoologické zahrady, kde měly podobně jako Alexa příležitost seznámit se s nejrůznějšími zvířaty. Cestou plnily různé úkoly a některým se podařilo splnit i ten, který vyžadoval nejvíce trpělivosti: čekat a vyfotit v zoo lemura, který si ve společném výběhu sedne na krunýř želvy.

Na faře – základně po návratu, stejně jako každý den, čekala na děti spousta vydatného jídla, a to i díky pomoci ochotných rodičů a dalších členů mariánskolázeňské náboženské obce, kteří dobrovolně přiložili ruku k dílu. Za to jim patří velký dík, stejně jako společnosti SEVT, která věnovala psací a výtvarné potřeby jako odměnu dětem za úspěšné absolvování tábora. Děkujeme i Plzeňské diecézi a městu Mariánské Lázně, které akci finančně podpořily.

Příští rok znovu

Po slavnostní bohoslužbě, která tábor završila, se děti opět rozutekly ke svým dalším prázdninovým zážitkům. Protože ale téměř všechny bydlí v Mariánkách nebo v přilehlých obcích, budou se během roku dále setkávat jako spolužáci ve škole nebo na hodinách duchovní péče či dalších kroužcích. Z tábora si účastníci odnesli nejen nová přátelství, ale také spoustu vědomostí a získali představu o svých schopnostech.

Díky různým hrám totiž měli možnost rozvíjet nejen své fyzické, ale také intelektuální dovednosti, nebo si vyzkoušet vlastní statečnost při nočním bobříku odvahy. A snad se také naučili, že v soutěžích není důležité jen vyhrávat, ale také chovat se férově, ovládat se, spolupracovat se svým týmem, pomáhat ostatním – a užít si legraci.

Vedoucí se zase mohli znovu přesvědčit o tom, že dětská fantazie umí z malého lázeňského města vytvořit nové místo, které dosud neznali. Oni i táborníci už se těší na příští rok, kdy se má tábor konat znovu.

Adéla Denková

Pravda v plnosti

Mladí novici přišli do kláštera s určitými představami. Měli je rozdílné, ale v jedné věci se shodli: Všichni si mysleli, že přišli do krajiny zázraků, kde dostanou odpověď na každou otázku. A ten, od kterého to vše očekávali, byl samozřejmě opat.

Když s nimi rozmlouval, viděl, že o životě mají zatím mylné představy, jako každý mladý člověk. Povídá jim: „Přátelé, je toho ještě mnoho, co nevíme. Ani tady nezískáte odpověď na všechno.“

„Otče, určitě to nebude žádný problém. My víme, že se to zpočátku tak říká, abychom si víc vážili pravdy. Klášter a intenzivní život víry nám jistě dají odpovědi, proto jsme zde. Už zakrátko budeme moci ateistům a pochybovačům, které kdy potkáme, dokázat, že víra poskytuje dostatečnou odpověď na všechny jejich nejasnosti.“

Starý opat se zasmál: „Nechci se dotknout vašeho mladického nadšení, ale není tomu tak. Mnohé odpovědi jednoduše neznáme.“

„Ale vždyť vy, jako mniši, žijete v modlitbách a vnitřním pohroužení. Naše víra je založena na Boží pravdě v plnosti. A kdo by ji tedy měl lépe znát, když ne vy? Duchovností, které se vám dostalo, umíte určitě zacpat ústa pochybovačů,“ opáčili vítězně novici.

„Nikdo z nás nezná dokonalé odpovědi. A k mnoha věcem jsme ještě nedozráli. Ale překvapuje mě, jestli nevíte, že pravda v plnosti je výsadou samotného Boha,“ řekl se smířlivým smíchem starý opat.

Řehoř z Nyssy prohlásil jednou hodně moudrou věc: „Vždyt stvoření ještě ani nepoznalo samo sebe, nepochopilo, co je podstatou duše a co přirozeností těla, neví, odkud pochází to, co je, jak vzniká jedno z druhého, jak neexistující dostalo bytí, jak existující propadá nicotě, co je soulad protikladů v kosmu. Když tedy stvoření nezná ani samo sebe, jak by mohlo vysvětlit něco, co ho přesahuje?“

Juraj Jordán Dovala
Z knihy Pozvání do ticha

Markéta Hlasivcová: Kdo chce jít za mnou

Bráním se v proudu
mezi kameny
Pořád jen čekám:
přijde znamení
Řešení žádné,
další úkoly
Kráčím tu v kruzích
sama po poli
Po jednom sbírám
nezralé klásky
Zlatem se trpytí
stopy Tvé lásky
*

Z kazatelského plánu

14. neděle po svatém Duchu

Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi, jsem tak poníženy, zubožený. Ochraňuj mě, jsem tvůj věrný, spas, můj Bože, svého služebníka, který v tebe doufá.

(Žalm 86,1-2)

První čtení: Deuteronomium 4,1-2.6-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

2. Abychom podle zděděné víry každého dne žili a navzájem si odpouštěli, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom po chlebu z nebe a kalichu spásy toužili a za ně děkovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, Bože naší síly, bez tebe nejsme než slabá a křehká stvoření. Ochraňuj nás před každým nebezpečím, které na nás útočí zvnějšku, a očišťuj nás od každého zla, které nás znesvécuje zevnitř. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Jakubův 1,17-27

Evangelium: Marek 7,1-8.14-15.21-23

Verše k obětování: Žalm 102,16-17

Verš k požehnání: Jakubův 1,18

Modlitba k požehnání

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žeš nás u svého stolu obnovil chlebem života a kalichem spásy. Dej, ať posílení tímto svatým pokrmem a nápojem prospíváme ve vzájemné lásce a službě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 52, 53, 54, 97, 142, 295, 306

První ranní dialog

Víra je osobním setkáním s Bohem, „sebezjevením božského Otce“ a osobním odevzdáním se jemu. Bůh je na prvním místě, k němu se vztahujeme celou svou bytostí.

Vím, že se podílím na všem, čím procházím. Nesundám břímě z mých ramenou, ale daruje sílu mým pažím. Díky tomu, že věříme, máme, dle mého mínění, také podíl na bytí a na světě svého bližního, na jeho myšlení, jeho vědění, názorech, lásce a touze. Lidská bytost se nám dá poznat v tom, co je jí nejvlastnější, ve svém „Já“. Je to možné v průběhu setkání s druhým, v rozhovoru, ve společné modlitbě, ve společné tvorbě, ve sdílení se.

Vedu s Hospodinem dialog plný pokory. Z okna domu na Vinohradech pohlédnu do zahrady. Kvetoucí hrušeň a třešeň na mne dýchnou krásou svých květů. Žlutě kvetoucí keř je kontrastem červeně kvetoucím. Narůžovělé květy magnolie na sousedním pozemku vytvářejí protipól tujím. Objímá mě ticho a prosluněná krása. Vedle anglického stylu zahrady a francouzského trávníku rozprostírá se tu i taková obyčejná džungle se záplavou kvetoucích pampelišek. Pohled na nádhru přírody člověka uklidňuje. Vnuká mu pocit, že Bůh všechno dobře řídí a vytváří. Co vidím na zahradě, pochází z jeho stvořitelské dílny, je zcela původní, neodvozené. Dýchne na mne věčnost. Proto máme přírodu tak rádi a potřebujeme ji – žít pouze v domech,

vytvořených lidmi, nestačí, doušek živé původní přírody je ozdravující a osvěžující. Má svůj řád. I já se snažím, aby ve mně panoval řád, aby mé činy byly v souladu s tím, co ode mne Nejvyšší očekává. Prosím ho o podání ruky, o pomoc na cestě, když si nevím rady. A pojednou se klubko problémů začne rozplétat. Po modlitbě se mi v duši vyčáslí. Souvislosti začnou být zřetelné, chaos odešel.

Bůh na naši modlitbu odpovídá tím, že setkáváme onoho správného člověka, který nám pomůže při naplnění úkolu. Před očima se intuitivně objeví zřetelná představa toho, co máme učinit. Jako při skládání domina pojednou vidíme, jak políčka a jejich hodnoty do sebe zapadají. Někdo z nás potřebuje získat zase práci, jiný potřebuje odbornou radu lékaře, další hledá nové společenství, v němž by našel domov. A ty možnosti přijdou nečekaně a z docela jiného směru, než jsme předpokládali. Vím, není to náhoda, děkuji Ti Pane, který jsi stále s námi a víš o našich potřebách, stresech a touhách. Děkuji Ti za první ranní dialog.

Olga Nytrová

Každý den může mít křídla, Praha 2012

Nad Písmem

Osobní víra a obrana tradic

Mk 7,1-8.14-15.21-23

Většina promluv a homilií na dnešní Markův text se drží obvyklého výkladového schématu: farizeové jako falešní pokrytci, ulpívající na nesmyslných nařízeních – a proti nim stojí Ježíš se svou převratnou argumentací, kterou doslova ostatním vyrazí dech.

Tak černobíle to ale není. Farizeové vznesli vcelku opodstatněné výhrady vůči Ježíšovým učedníkům. Starozákonní čtení dnešní neděle z knihy Deuteronomium nám osvětluje velmi úzké sepětí mezi naplňováním Mojžíšova zákona a identitou Božího lidu. Předně praxe dodržování zákona Izrael odlišovala od okolních národů v jejich každodenních úkonech a umožnila tak, že Izraelci nesplynuli s obyvateli zemí, kterými procházeli do země zaslíbené. Dodržování nařízení s sebou neslo zcela odlišnou kultickou praxi a stále si tak Židé připomínali, kdo je jejich Bohem. Proto Izraelci zůstali naživu, že se během čtyřiceti let putování neasimilovali a dorazili do Kanaánské země jako národ, který si vyvolil Hospodina. Držení zákona znamenalo ve víře Židů držení pouta s Hospodinem a být zachován při životě. Držet zákon bylo totéž jako být moudrý a bohabojný.

Nemůžeme se tedy divit rozčarování či znechucení zákoníků, kteří opravdu nečekali, že Ježíš, je-li Boží Syn, nenabádá své následovníky k tomu, co je esencí židovské víry, tedy k dodržování nařízení a tradice otců. Farizeové se cítí být obránci tradičních náboženských hodnot.

A zde je právě kámen úrazu. Podstatou Evangelia není obrana tradic a náboženského systému, ale počátek nové reality – přicházející Boží království, které je zcela nezávislé na systému, který člověk vytvořil a dovedl až „ad absurdum“.

V realitě blížícího se Království neobstojí stádová příslušnost k Božimu lidu a přimknutí se k tradičním hodnotám. Ježíš je náročnější než zákoníci. Odpověď na Boží zjevení je osobní víra a autentické poznání, že jsem hříšník a mohu být ospravedlněn pouze z Boží milosti a potřebuji odpuštění. Ježíš nic nebrání, nic neruší. Jde proti náboženské ideologii, že skrze dodržování tradice vede cesta ke spáse, aniž by člověk musel cokoli u sebe změnit. Je zde šokující poznání, že od Boha nás nemusí vzdálit hřích jako spíše vlastní náboženské návyky. Všimněme si, že v posledních letech je v některých politických uskupeních aktuální rétorika o návratu ke křesťanským hodnotám a tradicím.

Nenechme se mýlit. Je to opět jen pseudonáboženská ideologie, která nemá s osobní vírou nic společného. U samotných hlasatelů k těmto „návratům“ nic autentického a ryze křesťanského nenajdeme. Jistě nám neunikne, že tyto systémy vytváří jakýsi hodnotový muštr, podle kterého se dělí lidé na ty správné, slušné, ctící křesťanské hodnoty a pak ty, kteří se do mustru nevejdou. Kdo to je? Sluníčkáři? LGBT? Migranti? (Ne)očkování? Dosadte si sami.

Tento muštr měli koneckonců i farizeové – dělili Boží lid na spravedlivé a hříšníky. Ježíš však nemoralizoval a nikoho nesoudil. Vyskytoval se v blízkosti právě těch, kterými ostatní pohrdali – celníků, nevěstek, Samařanů, nemocných a posedlých (rozumějme nečistých). Těmto dal na rozdíl od chladné tvrdosti zákoníků pocítit vřelost Boží milosti a odpuštění. Prožitek Boží milosti, osobní setkání s Pánem a z toho plynoucí víra vedou k pokoře a radosti srdce. Při vědomí vlastní nedokonalosti takový člověk neodsuzuje a má pochopení pro pády, slabosti a jinakost druhých. A také vnímáme, co vychází z takového srdce – mírnost, laskavost a naděje.

Naopak ten, kdo se pouze navenek přidá k systému, instituci a tradici, byť by byl sebehorlivější, je Boží milostí nedotčen a žije v iluzi vlastní spravedlnosti. Z takového srdce pak vychází pýcha, odsudky a také strach z těch, kteří nejsou jako on. Žádná instituce (církve) ani tradice za nás automaticky neudělá to, co po nás žádá Boží Slovo: obrátit se a věřit evangelium, abychom byli zachováni při životě. K tomu máme od Boha svobodnou vůli, abychom se pro život v Božím království osobně rozhodli. **Jaroslav Křivánek**

Hospodine, kráčíme cestou víry našich praotců
Abraháma, Izáka a Jáкова.

Prosíme, abychom si neulehčovali naši cestu
formálním naplňováním desatera a nespokojili se
s frázemi o křesťanských hodnotách.

Dej nám odvahu k opravdové víře,
k vyjití od malého já

k velkému ty v našem Pánu Ježíši Kristu,
abychom v jeho síle překonávali strachy a předsudky
a byli nablízku těm, kteří jsou malí v očích tohoto světa.
Amen

V Paříži u sklenky vína

Snad každý, kdo již v mládí propadl kouzlu francouzských básníků a malířů a neobvyklosti jejich invence, si vytvořil své vlastní představy a hýčká si je, vidí je živě a prožívá v obrazech. Rozčeří své sny. Jsou nepřenositelné a dýchají tajemstvím. Postupně je doplňoval četbou, návštěvami galerií, cestováním, filmem i divadlem. I já patřím k těm, kdo se do Paříže vraceli se svými nejbližšími i s přáteli.

Utíká před ní, jednoduše se bojí s ní chvíli zůstat tvář v tvář. Vnímání poezie a výtvarného umění nám pomáhá pocítit svou duši, být oproštěni od běžných povinností, rozpoznat duši a její otázky, vytušit její cestu k vlastní totožnosti.

Měli bychom se učit jedinečnosti lidského bytí, tedy „přímé řeči souvztažnosti“, jak tvrdí Josif Brodskij. I lyrika může mít prorockou invenci, v pravé poezii se objevuje vnučnutí.

Hlavně nám nitro nesmí být na obtíž a musíme se naučit otevřít se kráse, svobodě a snění. Jsme snivci, př i p o m í n á nám filosof G a s t o n Bachelard, který se zabývá poetikou snění. Báseň dokáže hromadit snění, shromažďovat sny a vyvolávat nejasnější a mnohdy velmi vzácné vzpomínky. Přítel spisovatel a humorista,

Jan Vodňanský, mi líčil, jak v době před sametovou revolucí pravidelně chodil na filmy do Francouzského institutu ve Štěpánské ulici a s nadšením poslouchal písně zejména Yvese Montanda. Když se zamyslím nad kořeny své lásky k Francii, zejména k Paříži, živě si vybavuji, jak jsem v šestnácti četla novelu Romaina Rollanda Petr a Lucie a dojímal mne jejich tragicky vznešená láska, platonická, která už vinou události I. světové války neměla šanci naplnit se ve všech rovinách. Při bombardování se na hrdiny o Velkém pátku zřítíl pilíř chrámu. Silně mě oslovil také Rollandův hrdina Jan Kryštof

a tvůrčí síla, který z něj vyzařovala, mne jako středoškolačku očarovala. Byla jsem uchválena i Rollandovou knížkou Okouzlená duše.

Malíř Claude Monet mne silně oslovil na jedné výstavě ve Vídni, kde byly zapůjčeny jeho obrazy z celého světa. Tam jsem hlouběji pochopila a prožila, procítila jeho lekničky, japonskou zahradu, meditační rozpoložení, senzitivnost a mistrovskou práci štětcem.

Dojímá mě postižený Toulouse-Lautrec, který toužil po lásce. Oslovují mě také Degas, Cézanne, Renoir, ale i Modigliani. Zasadila jsem si je jako kameny do prstenu. Toužila jsem od časů dospívání po takovém tvůrčím setkávání, jaké prožívali francouzští malíři, když spolu popíjeli víno, absint a diskutovali, hledali nové umělecké cesty, přeli se, provokovali, toužili vést dialog, pouštěli se do neznáma. I bouřlivé spolupobývání prokletých básníků mne oslovilo a oceňovala jsem sounáležitost těchto nadaných lidí, kteří si naslouchali, potřebovali se. Měli ostré spory, neshodli se, ale také se vzájemně dokázali podpořit. Kavárny a vinárny mají svou partituru snu a půvabné Múzy sem občas nahlédnou, jejich nápady přicházejí na návštěvu, citlivá duše je vytuší a přijme. Budtež pochválena místa, na nichž můžeme diskutovat u kávy a sklenky vína.

Básník Apollinaire, k němuž se surrealisté hlásili jako ke svému otci, říká: „Jsem opilý, protože jsem všecek vesmír pil (...) poslouchejte můj zpěv vesmírného opilství.“ I my jsme opilí mystériem Paříže, města lásky. „Přijet sem je vždycky dobrý nápad,“ jak můžeme slyšet ve slavném romantickém filmu Sabrina. Vítejte.

Olga Nytrová

Olga Nytrová, Jitka Bonaventurová, Břetislav Ditrych, Bohumil Ždichynec: Doteky Francie, vyd. nakladatelství časopis XB - 1, 2016

Bílý kámen Montmartru

Bohumil Ždichynec

Bazilika Sacré-Coeur svítí na cestu
těm co věří, že objeví v srdci lásku.

Sen lásky v srdci Paříže
odemyká tajemství všem, kdo jsou hodni trpělivé radosti
naslouchat v tepu doby zvonu víry.
„Paříž je pohyblivý svátek...“
napsal Ernest Hemingway.
Náhoda přeje štěstí, dnes či zítra.
ale kdo přijde s novým klíčem
po těch, co už tady jednou
z masa a kostí byli?

Pařížan Villon v pařížském Chateletu,
odsouzený k smrti oběšením a amnestován.
Charles Pierre Baudelaire s Květy zla pod paží,
Paul Verlaine, zavěšen do Arthura Rimbauda.
V kavárnách Montparnassu se scházeli
surrealisté André Breton, Louis Aragon,
Paul Eluard, Jacques Prévert.
Potom Albert Camus a Jean-Paul Sartre
s údělem člověka v absurditě světa.
Když všichni současníci už dávno odešli,
básníci se do pulzující Paříže opětovně vrací
aby na bílý kámen Montmartru
svým srdcem napsali autogram.

Chrám u velkého třesku

Dutý zvon nemá srdce.
Rozeznívá se údery přicházejícími k němu zvenčí.
Bůh se mne zeptá v Sacré Coeur:
Víš co je láska?
Zvuk rychlejší než pták stoupá do oblak,
odtud se vrací s ozvěnou dávný hlas.
- Živote postůj, láska je úžas..!

Z knihy Doteky Francie

Je nádherné tu s blízkými vychutnávat kávu nebo sklenku vína. Náhle všechno vidíme novými očima. Spočinuli jsme v klidu a jsme více sami sebou. Dávno zapomenuté pocity a myšlenky vyplouvají na povrch. Duše se přilašuje ke slovu.

Georges Bernanos napsal, že moderní společnost organizuje „pravé spiknutí“ proti vnitřnímu řádu člověka. Lidská bytost je podle něho vlečena, ohlušována, odcizuje se čím dál víc sobě, své duši. Někdy se nám zdá, jakoby duše byla člověku opravdu čím dál víc na obtíž. Raději by o ní neslyšel, raději by ji snad vůbec neměl.

Spolek přátel kostela sv. Václava na Zderaze

Nové Město z temné strany

pořádá procházku s průvodcem Karimem (známém ze sociálního podniku Pragulic) o odvrácené straně pražského města.

v neděli 5. září v 15 hodin
sraz u Tančící kašny na Senovážném náměstí.

Prosíme o přihlášení se předem na adrese tomas.novak@ccsh.cz
Po přihlášení dostanou účastníci bližší instrukce

Do výšky volím pád...

Dokončení ze str. 1

sjednoceno s tlukotem srdce Nejsvětější Trojice. Neboť prostřednictvím Krista v nás Bůh uskutečňuje, k čemu jsme byli stvořeni – k věčnému životu!

Mlčky procházím chrámovou lodí. Správa Posvátného okrsku tu uspořádala výstavu fotografií zničených kostelů Plzeňské diecéze. Mezi katolickými svatostánky objevím evangelický kostelík v Lokti, po válce využívaný i husitskou církví – než byl zkraje 70. let zdemolován. Komunisti sice tvrdili, že „nad námi“ nic není, ale přitom se usilovně snažili zahladit stopy po Bohu, který podle nich neexistoval.

V klášterním kostele, z jehož vnitřní výzdoby a bohatého mobiliáře se dochovaly jen skrovné pozůstatky, rozjímám u dřevěné, dočerna ohořelé sošky Boha Otce, zachráněné z kaple sv. Anny v Jáchymově. Zhmotňuje pokušení a trápení, jimiž křesťanská víra v českých zemích – vlasti světců a kacířů – procházela za minulého režimu při násilných perzekucích, a jimiž v úplně jiné podobě prochází dnes, kdy už nemusí čelit útlaku, nýbrž lhotejnosti. V éře pronásledování se říkávalo, že krev mučedníků je semenem křesťanů. Ale co říct v éře úzkosti, kdy se všichni bojí o tělo, ale málokdo o duši?

Odpovídám: prohlédněte si tu poničenou sošku, z níž oheň skoro vymazal rysy tváře! Je němá, ale přesto mluví. Svědčí o bolesti, ale také o naději. Nezůstala na spáleništi, neobrátila se v prach. Víru nelze zcela vypálit z lidských srdcí! Kdybychom si ji sami vymysleli, jistě by to šlo. Jenže víra je Boží dar – a Bůh jím stále obdarovává lidi, a to především takové lidi, u jakých byste to nečekali! Doutnající knot nehasí a nalomenou třtinu nedolomí. Knot hoří dál, třebaže pláminek se chvěje v temnotě. Třtina roste dál, třebaže se kolem ní vznáší poušť. I my hoříme, i my rosteme, když důvěřujeme a milujeme!

Křesťanské „věření“ – toť setrvávání, bytování v pravdivém poznání, že Ježíš je Syn Boží a Bůh Otec ho vzkřísil z mrtvých. Křesťanský věřit znamená v pravdě BÝT, na pravdě se niterně podílet svým životem, nikoli pravdu MÍT ve smyslu, že bychom ji vlastnili na způsob pozemských statků. Kristus je Pravda, on je Pra-Svatost. A svátost je tajemství, mystérium. Bez tajemství by víra ztratila půvab a přitažlivost. A kdykoli se snažíme víru příliš racionálně vysvětlovat a dělat si z ní systém či přímo ideologii, veškerého půvabu ji zbavujeme, protože ji zpředmětňujeme a děláme z ní věc, kterou nikdy nebyla.

Posvátný okrsek v mém rodném městě je „posvátným“ právě proto, že zdejší genius loci zosťruje vnímavost vůči tajemstvím víry. Stoupejte po schodech. Stoupejte vzhůru! Liturgie tesaná v kameni: Vzhůru srdce! Zvedněme k Hospodinu!

Lukáš Bujna

Sv. Ludmila

1100 let

Bohoslužba s motivy svatováclavského chorálu a připomínkou kněžny Ludmily
v neděli 12. 9. 2021 od 9,30 hodin
káže bratr patriarcha Dr. Tomáš Butta
Kostel sv. Václava na Zderaze

Přednáška
1100 let od smrti svatých Ludmily
ve středu 15. 9. 2021
od 17 hodin
JUDr. Miroslav Houška
kostel sv. Václava na Zderaze

Procházka
Za svatou Ludmilou po Praze 2
v neděli 3. 10. v 15 hodin
před hlavním vchodem do kostela
sv. Ludmily na náměstí Míru

PRODLUŽTE SI LÉTO A PRÁZDNINY!

V sobotu 4. září 2021 od 10.00 h.

SÁZAVA

louka u Nábřeží Cyrila a Metoděje (u hasičárny)

XXI. POUŤ NA SÁZAVĚ

PROGRAM

- Bohoslužba s připomenutím 400. výročí poprav vůdců stavovského povstání
- Agapé – společné jídlo pod širým nebem
- 2. ročník štafetového běhu pro všechny o putovní pohár opata Prokopa
- Kvíz na téma misionářů o ceny
- Zážitkový program na stanovištích pro děti
- Celorepubliková výtvarná soutěž pro děti
- Divadlo
- Marek Šmaus Trio
- workshopy
- stánky (keramika z dílny Nazaret)
- občerstvení

A pro děti též skakací hrad a cukrová vata!

Vstup dobrovolný • pout-na-sazave.webnode.cz
Pouť na Sázevě pořádá Církev československá husitská ve spolupráci s městem Sázeva a za finanční podpory MK ČR.

Zprávy

Setkání s Ladislavem Heryánem

V úterý 19. října 2021 se v synagoze Hranice od 18. hodin uskuteční Podvečer kytarových písní a rozjímání se známým římskokatolickým knězem, salesiánem, biblistou, vysokoškolským učitelem.
Jste srdečně zváni!

red

Setkání mladých a jejich přátel

V době od 17. 9. (17 h) do 19. 9. (15 h) 2021 ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové proběhne tradiční celocírkevní setkání mladých CČSH a jejich přátel. Bližší informace, kontakty i jak se na akci přihlásit najdete na webu <https://www.setkani-ccsh.cz/>

red

Z ekumeny

Nová biskupka v Keni

V převážně anglikánské oblasti na západě Keni byla do pozice biskupa ordinována reverendka Rose Okeno. V zemi, kde je stále ordinace žen kontroverzním tématem, jde jen o druhý případ.

Religion News Service informuje, že Rev. Rose Okeno (52) povede venkovskou diecézi, kde většinu věřících tvoří drobní zemědělci a obchodníci. Okeno byla do pozice zvolena hlasy více než třech čtvrtin členů sněmu. Delegáti při hlasování upřednostnili Okeno před dvěma dalšími mužskými adepty. Biskupská ordinace je naplánována na září. Zvolení Okeno následuje jen několik měsíců poté, co byla v lednu do stejné funkce jmenována jiná žena. Podle RNS rychlost úspěšné kandidatury Okeno by mohla předznamenávat nový trend nejen v Keni ale také v celé Africe a do nejvyšších pater církve by mohly vést kroky i dalších žen.

„Vidím to jako volání od Boha,“ řekla RNS Okeno, která slouží v anglikánské církvi více než 20 let. „Mohlo by dojít k určitým výzvám, zejména vzhledem k tomu, jak se naše společnost dívá na ženy, ale většinou mě zvolili muži. To je tedy potvrzení, že jsem jejich lídrem. Jsem sebejistá.“

RNS v této souvislosti připomíná, že začátkem tohoto roku byla jako biskupka ordinována reverendka Emily Onyango. Devětapadesátiletá teoložka se stala první keňskou anglikánskou biskupkou.

Anglikánská církev v Africe má podle odhadů kolem 40 milionů členů, přičemž nejvyšší koncentrace věřících je v Nigérii a Ugandě. Keňa, Jižní Afrika a Tanzanie mají také značnou populaci věřících hlásících se k této denominaci.

Podle profesora religionistiky Jesseho Mugambiho z univerzity v Nairobi se obsazování nejvyšších úřadů v církvi ženami stává v posledních letech rostoucím trendem. Obává se však, že k tomuto kroku dochází poměrně pozdě, protože ženy patří společně s mladými lidmi mezi nejobětavější členy církve.

podle www.krestandnes.cz

Jana Krajčířiková

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Co nás znesvěcuje

Seřaďte písmena v dolní tabulce v pořadí daném čísly v horní tabulce (najděte si nejprve, kde je v horní tabulce číslo 1, a podíváte se, jaké písmeno je v dolní tabulce na stejné pozici; postupujete dále s 2, 3 atd.).

13	8	19	6	24	10
23	17	1	16	4	20
3	21	12	9	18	14
11	5	15	22	7	2

E	S	T	O	Í	Z
V	R	J	K	Í	E
Ž	C	J	U	Y	P
U	Š	O	T	D	E

(Řešení z minulého čísla: Ke komu bychom šli)

